

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Rijeci po sucu Nadi Maraš kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja VOJISLAVA POPOVIĆA iz RIJEKE, RUŽICE MIHIĆ 25 (OIB: 60538493877) zastupanog po Sanjinu Jurmiću odvjetniku iz Rijeke protiv tuženika 1. ORTIS COMMERCE d.o.o. u stečaju ČAVLE, KIKOVICA BB (OIB: 27408374267) zastupanog po Edvigi Sušenj odvjetnici iz Rijeke, 2. EUROSTROJ NOVA d.o.o. ČAVLE, KIKOVICA BB (OIB: 84567277611) i 3. BAGER COMMERCE d.o.o. ČAVLE, KIKOVICA BB (OIB: 21690283806) uz sudjelovanje umješača na strani 1-tuženika ADELCHI ORTISA, VIA MILAZZO 1, IT-33100 UDINE, REPUBLIKA ITALIJA (OIB: 99298209844) zastupanog po Ivici Rušinu odvjetniku iz Rijeke radi utvrđenja nakon zaključene glavne rasprave dana 7. listopada 2015. godine u prisustvu tužitelja osobno i Sanjina Jurmića kao pun. tužitelja, Branislava Musulina kao zamjenika 1-tuženika, Roberta Vukušića kao pun. 2-tuženika, u odsustvu uredno pozvanog 3-tuženika te u prisustvu umješača osobno i Ivice Rušina kao pun. umješača dana 20. studenog 2015. godine

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se da postoji tražbina tužitelja u iznosu od 479.270,96 kn drugog višeg isplatnog reda.

Drugotuženi i trećetuženi su dužni dopustiti da novčani iznos iz točke I ove presude te zakonske zatezne kamate na iznos iz točke I ove presude koje teku od dana 24. siječnja 2013. god. pa do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29 st. 2 ZOO tužitelj namiri iz imovine drugotuženog i trećetuženog, a u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti."

r i j e š i o j e

I. Tužba tužitelja se odbacuje u dijelu u kojem je tražio da sud utvrdi da postoji tražbina tužitelja u iznosu od 147.450,00 kn drugog višeg isplatnog reda.

II. Tužitelj je dužan prvotuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 4.218,75 kn u roku od 8 dana.

III. Tužitelj je dužan umješaću naknaditi parnični trošak u iznosu od 2.109,37 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi tvrdi da je u stečajnom postupku koji se vodi nad prvotuženikom stečajni sudac dana 9.05.2013. god. donio rješenje broj St-91/2012 kojim je tužitelja uputio na parnicu jer da je stečajni upravitelj u cijelosti osporio tužiteljevu tražbinu u ukupnom iznosu od 626.720,96 kn. Tužitelj tvrdi da je rješenje o upućivanju na parnicu dobio dana 22.05.2013. god., a da mu iznos od 626.720,96 kn prvotuženik duguje temeljem Ugovora o pružanju pravne pomoći od 1.04.2009. god. te izdanih računa. Tužitelj tvrdi da je u korist tuženika izvršio pravne usluge na način kako je to od njega zahtijevano, a da postoji i Ugovor o pružanju pravne pomoći od 1.04.2009. god. čime je obveza prvotuženika i postojeći dug već potvrđen. Tužitelj tvrdi da je na drugotuženika dana 26.11.2012. god., sukladno Ugovoru o podjeli i preuzimanju, prenesen veći dio imovine prvotuženika pa da on solidarno odgovara vjerovnicima prvotuženika i temeljem čl. 550 o st. 1 i st. 2 ZTD-a. Tužitelj tvrdi da je obavljao pravne usluge i za trećetuženika pa da je i on dužan solidarno ispuniti predmetne obveze, a da je na trećetuženika već ranije prvotuženik prenio dio imovine. Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da postoji tražbina tužitelja drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 626.720,96 kn te obvezati drugo i trećetuženika da dopuste da se taj iznos kao i zatezne kamate namiri iz imovine drugo i trećetuženika.

Prvotuženik je u odgovoru na tužbu istakao prigovor litispendencije jer da se pred Općinskim sudom u Rijeci vodi postupak o istom zahtjevu između tužitelja i prvotuženika pod brojem Povrv-901/12. Prvotuženik je osporio i osnovanost tužbenog zahtjeva jer da u svojoj evidenciji nema dokaza o postojanju ikakvih otvorenih tražbina prema tužitelju na osnovi pruženih pravnih usluga. Prvotuženik je ustvrdio da je tijekom cijele 2011. god. pa sve do otvaranja stečajnog postupka imao organiziranu pravnu službu koja je djelovala u uredima u mjestu sjedišta društva i obavljala sve pravne poslove tako da tužitelj u to vrijeme nije izvršavao obveze u opsegu i na način utvrđen priloženim Ugovorom o pružanju pravnih usluga.

Drugotuženik je u odgovoru na tužbu ustvrdio da se on uopće ne spominje u Ugovoru o pružanju pravne pomoći koji je dostavljen uz tužbu i da njemu za utužene mjesece nisu pružane usluge od strane tužitelja. Drugotuženik je ustvrdio i da su tužitelj i prvotuženik za sve usluge koje su pružane na preskok sklopili Sporazum kojim uređuju svoje međusobne odnose na način da su dogovorili isplatu iznosa od 50.000,00 kn u koji je uključen PDV, a kojim su namirena sva potraživanja tužitelja bez izuzetka te da je tužitelj ujedno izjavio da nema više nikakvih potraživanja po bilo kojoj osnovi. Drugotuženik je ustvrdio da je plaćanje tako dogovorenog iznosa izvršeno dana 11.03.2013. god.

Trećetuženik je u odgovoru na tužbu ustvrdio da se ne spominje u Ugovoru o pružanju pravne pomoći koji je dostavljen uz tužbu, a isto tako da mu tužitelj nije pružao pravne usluge u opsegu koji se tužbom zahtijeva. Trećetuženik je ustvrdio i da Ugovor o pružanju pravne pomoći nije pravno valjan i ne može obvezivati druge osobe osim one s kojom je sklopljen što da je vidljivo iz dopisa HOK-a od 5.03.2008. god.

Tužitelj je u podnesku od 19.12.2013. god. ustvrdio da nije osnovan prigovor litispendencije koji je istako prvotuženik jer da je u parničnom postupku što se vodi pod brojem Povrv-901/12 pred Općinskim sudom u Rijeci za isplatu neisplaćenih naknada iz 2009. i 2010. god. postavljen kondemnatorni zahtjev u odnosu na prvotuženika. Tužitelj je ustvrdio i da je rješenjem od 11.06.2013. god. u tom postupku utvrđen prekid zbog otvaranja stečajnog postupka nad prvotuženikom. Tužitelj je ustvrdio da je u Ugovoru o pružanju pravne pomoći navedeno kako je tužitelj dužan ispunjavati izričit nalog korisnika usluga pa da nije jasno što prvotuženik podrazumijeva kada kaže da tužitelj nije izvršavao obveze u opsegu i na način utvrđen tim Ugovorom. Tužitelj je ustvrdio da mu prvotuženik nije isplatio dug niti iz 2009. god., a kamoli da bi mu isplatio 50.000,00 kn dana 11.03.2013. god. budući je stečajni postupak nad prvotuženikom otvoren 23.01.2013. god. Tužitelj je ustvrdio da se Ugovor o pružanju pravne pomoći odnosi na sve članove grupacije Ortis pa tako i na trećetuženika, a osim toga da je trećetuženik trebao ispraviti taj Ugovor sukladno primjedbama HOK-a.

Pun. prvotuženika je na pripremnom ročištu dana 16.01.2014. god. ustvrdila da se kod Općinskog suda u Rijeci vodi postupak pod brojem Povrv-901/2012 o čemu se prvotuženik već očitovao te drugi postupak pod brojem P-2298/2012 po protutužbi ovdje prvotuženika protiv ovdje tužitelja kojom se traži da se utvrdi da je Ugovor koji je predmet ovoga spora raskinut odnosno otkazan.

Drugotuženik je u podnesku od 16.01.2014. god. ustvrdio da tužitelj u mjesecima za koje tužbom zahtijeva isplatu naknade nije uopće boravio niti posjećivao sjedište prvotuženika pa da korisnik usluga, i da je htio, nije imao kome izdavati naloge niti je tužitelj pružao bilo kakve usluge.

Trećetuženik je u podnesku od istog datuma ustvrdio da nije točno da je bio dužan ispraviti bilo koji dio Ugovora, a da činjenica vršenja uplate tužitelju od strane drugo i trećetuženika ništa ne dokazuje jer da dug svatko može podmiriti, ali da zbog toga ne nastaje nikakva obveza i odgovornost za platitelja.

Tužitelj je u podnesku od 11.04.2014. god. ustvrdio da Ugovor o pružanju pravne pomoći od 1.04.2009. god. ne navodi u koje je to vrijeme tužitelj bio dužan posjećivati prvotuženika, ali da određuje obvezu da je tužitelj dužan ispuniti izričit nalog korisnika usluga. Tužitelj je ustvrdio da mu je prvotuženik poslao telegrame u kojima je navedeno da je dogovoren prekid suradnje dana 28.12.2009. god., a da je njemu nepoznato s kim je to bilo dogovoreno. Tužitelj je ustvrdio da se dana 30.11.2012. god. po izričitom nalogu Adelehi Ortisa sastavio Sporazum prema kojem isplatom iznosa od 50.000,00 kn tužitelj nema

nikakvih potraživanja prema prvotuženiku, ali da je prvotuženik u to vrijeme bio insolventan i da uopće nije mogao isplatiti taj iznos. Tužitelj je ustvrdio da je taj Sporazum bio isključivo volja Adelchi Ortisa bez ovlaštenja prvotuženika.

Tužitelj je u podnesku od 20.04.2014. god. ustvrdio da Ugovor o pružanju pravne pomoći nije mijenjan niti dogovorom stranaka niti jednostrano i da je on u cijelosti ispunjavao obveze na način kako je to od njega zahtijevano te da je pravovremeno dostavljao i sudska pismena i da je praktički cjelodnevno bio dostupan i na raspolaganju tuženicima.

Dana 23.04.2014. god. Adelchi Ortis je dao Izjavu da stupa u parnicu u svojstvu umješaka na strani prvotuženika.

Drugotuženik se u podnesku od 15.10.2014. god. očitovao na prije citirane podneske tužitelja.

Tužitelj se u podnesku od 17.02.2015. god. očitovao na navode iz podneska drugotuženika od 15.10.2014. god.

Umješak se u podnesku od 19.02.2015. god. očitovao na navode tužitelja iz njegovih podnesaka.

Sud je rješenjem od 26.02.2015. god. odbio sudjelovanje u postupku Adelchi Ortisa u svojstvu umješaka na strani prvotuženika.

Drugotuženik se u podnesku od 4.03.2015. god. očitovao na navode iz podneska tužitelja od 17.02.2015. god.

Pun. tužitelja je na ročištu dana 7.10.2015. god. ustrajao kod tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti, a zamjenik pun. prvotuženika i pun. drugotuženika te pun. umješaka ustrajali su u cijelosti kod iznesenih prigovora.

Trećetuženik nije pristupio na navedeno ročište.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju u spisu te saslušanjem tužitelja i umješaka.

Tužba tužitelja u dijelu u kojem traži da sud utvrdi da postoji tražbina tužitelja u iznosu od 147.450,00 kn je nedopuštena.

Nije sporno da je nad prvotuženikom rješenjem ovoga suda broj St-91/2012 od 23.01.2013. god. otvoren stečajni postupak.

Nije sporno da je tužitelj u tom postupku dana 20.02.2013. god. prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 519.750,00 kn (list 46 do 47 spisa).

Nije sporno da je temeljem prijedloga tužitelja kao ovrhovoditelja protiv prvotuženika kao ovršenika javni bilježnik Velibor Panjković dana 12.03.2012. god. donio rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave broj Ovr-2161/12-4 kojim je prvotuženik obavezan platiti tužitelju iznos od 55.200,00 kn spp i trošak ovrhe (list 48 do 50 spisa).

Nije sporno da je protiv tog rješenja prvotuženik uložio prigovor (list 51 do 52 spisa) pa je postupak nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga pod brojem Pov-901/12 kod Općinskog suda u Rijeci.

Nije sporno da je tužitelj u tom postupku preinačio tužbu povećanjem tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 92.250,00 kn spp (list 53 spisa).

Nije sporno da je tužitelj prije citiranom prijavom tražbine od 20.02.2013. god. obuhvatio i tražbine u iznosu od 55.200,00 kn i 92.250,00 kn o kojima je u tijeku parnični postupak kod Općinskog suda u Rijeci.

Odredbom čl. 194 st. 3 ZPP-a propisano je da dok parnica teče, ne može se u pogledu istog zahtjeva pokrenuti nova parnica među istim strankama, a ako takva parnica bude pokrenuta, sud će tužbu odbaciti.

S obzirom da je za tražbinu u ukupnom iznosu od 147.450,00 kn u tijeku parnični postupak kod Općinskog suda u Rijeci pod brojem Pov-901/12 kako je to ranije obrazloženo, slijedi da je tužba tužitelja u dijelu u kojem traži da sud utvrdi da postoji njegova tražbina u tom iznosu nedopuštena.

Pri tome nije od značaja što je ovaj sud rješenjem broj 14 St-91/2012-296 od 9.04.2013. god. tužitelja pogrešno uputio da i za tražbinu u navedenom iznosu pokrene parnicu radi utvrđivanja osnovanosti te tražbine (list 71 do 72 spisa).

Sukladno navedenom, valjalo je tužbu tužitelja djelomično odbaciti i odlučiti kao u točki I izreke rješenja.

Tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu (zahtjev za utvrđenje da postoji tražbina tužitelja drugog višeg isplatnog reda u iznosu do 479.270,96 kn) nije osnovan.

Prvenstveno se ističe da je tužitelj u prijavi tražbine od 20.02.2013. god. osim tražbine u iznosu od 147.450,00 kn prijavio i tražbinu od 372.300,00 kn radi utvrđenja osnovanosti koje je upućen u parnicu rješenjem od 9.04.2013. god.

Tužitelj je, međutim, ustao tužbom radi utvrđenja da postoji njegova tražbina u iznosu od 626.720,96 kn (519.750,00 kn + 116.970,96 kn).

Odmah se napominje da zbroj ta dva iznosa daje 636.720,96 kn, a ne 626.720,96 kn kako je to u tužbi naveo tužitelj.

Nadalje, u vrijeme podnošenja tužbe (29.05.2013. god.) o tražbini tužitelja u iznosu od 116.970,96 kn stečajni upravitelj prvotuženika se još nije očitovao.

Sud je tužitelja tek rješenjem od 4.04.2014. god. (list 102 spisa) uputio u parnicu radi utvrđenja osnovanosti tražbine u iznosu od 116.970,96 kn.

Međutim, budući je u to vrijeme već tekla parnica u ovoj pravnoj stvari, a zahtjevom je tužitelj obuhvatio i naknadno osporenu tražbinu u iznosu od 116.970,96 kn sud je o osnovanosti i te tražbine odlučio u ovom postupku.

Nije sporno da su tužitelj i prvotuženik dana 1.04.2009. god. sklopili Ugovor o pružanju pravne pomoći (list 4 do 5 spisa).

Prethodno, a kako to slijedi iz uvoda navedenog Ugovora tužitelj i prvotuženik su bili u poslovnom odnosu temeljem Ugovora o pružanju pravne pomoći i zastupanju od 15.01.2008. god.

Odredbom čl. 2 Ugovora od 1.04.2009. god. utvrđeno je da je predmet tog Ugovora stručna pravna pomoć koja obuhvaća poslove davanja stručnih pravnih mišljenja, primjedbi i sugestija, uputa pravne naravi u pravnim poslovima korisnika usluga (prvotuženika).

Odredbom čl. 3 tog Ugovora utvrđeno je da je davatelj usluga (tužitelj) obvezatan pružati svoju uslugu isključivo u sjedištu korisnika usluga.

Odredbama čl. 6 i 7 Ugovora utvrđeno je da se obveznik (tužitelj) obvezuje na početku mjeseca sastavljati račun na iznos od 15.000,00 kn za paušalno podmirenje svih usluga stručne pomoći za slijedeći mjesec, a korisnik usluga (prvotuženik) se obvezuje za vršenje poslova stručne pomoći isplaćivati mjesečno paušalni iznos unaprijed od 15.000,00 kn uvećan za iznos PDV-a i to najkasnije do 15. dana u mjesecu.

Tužitelj je prvotuženiku temeljem tog Ugovora ispostavio (i) račune na listu 8 do 27 spisa za razdoblje od 1.01.2011. god. do 1.01.2013. god.

Tuženici su prigovorili da im tužitelj u tom razdoblju nije pružao usluge sukladno citiranom Ugovoru.

Prvotuženik je posebno prigovorio i da mu tužitelj nije dostavio citirane račune.

Drugo i trećetuženik su posebno prigovorili da se Ugovor od 1.04.2009. god. ne odnosi na njih odnosno da oni nisu ugovorne strane tog Ugovora.

Drugotuženik je još posebno prigovorio da su tužitelj i prvotuženik dana 30.11.2012. god. sklopili Sporazum kojim su uredili svoje međusobne odnose na način da su dogovorili isplatu iznosa od 50.000,00 kn kojim bi bila namirena sva potraživanja tužitelja s tim što je tužitelj izjavio i da nema više nikakvih potraživanja po bilo kojoj osnovi, a plaćanje tog iznosa da je izvršeno dana 11.03.2013. god.

Prigovor drugo i trećetuženika da nisu ugovorne strane Ugovora od 1.04.2009. god. je osnovan.

Trećetuženik je u spis dostavio dopis HOK-a od 5.03.2008. god. (list 58 spisa) naslovljen na tužitelja u kojem je tužitelj upozoren na to te mu je ukazano na potrebu da se s drugim pravnim osobama na koje se odnosi Ugovor treba zaključiti posebne ugovore.

Ovaj se dopis HOK-a očito odnosi na prethodni Ugovor sklopljen između tužitelja i prvotuženika dana 15.01.2008.g od., ali je iz dopisa vidljivo da je i taj Ugovor imao identične odredbe kao i onaj od 1.04.2009. god.

Nadalje, istim dopisom HOK je upozorio tužitelja da iz Ugovora proizlazi kako se odnosi i na radnje zastupanja što da nije moguće s obzirom na odvjetničke propise (Tbr. 38 Tarife).

Da se Ugovor zaista odnosi i na radnje zastupanja vidljivo je i iz isprava priloženih u spis od strane tužitelja na listu 114 do 138 spisa, a koje se redom odnose na radnje zastupanja u raznim postupcima pred sudovima.

Tužitelj, saslušan kao stranka na ročištu dana 7.10.2015. god., iskazao je da je poslovno surađivao s prvotuženikom od 01. mj. 2000. pa do 2005. god. kada je tamo bio zaposlen, a nakon toga da su surađivali temeljem Ugovora o pružanju pravne pomoći. Tužitelj je iskazao da je Ugovor od 1.04.2009. god. tipski ugovor odnosno ugovor kojeg je dobio od jednog kolege te da je predložio prvotuženiku sklapanje ugovora u tom tekstu. Tužitelj je iskazao da je prvotuženik unio određene izmjene te da je inzistirao na nekim stvarima, a on da se u konačnici s tim složio i potpisao Ugovor. Tužitelj je iskazao kako se navod da je dužan ispunjavati izričiti nalog korisnika usluga u čl. 5 Ugovora odnosio i na zastupanje i na druge poslove koje je obavljao po tom Ugovoru te da se radilo o izričitim nalogima g. Adelchi Ortisa koje je on trebao ispunjavati pa čak i u slučaju kada bi oni, po njegovom mišljenju, išli na štetu prvotuženika. Tužitelj je iskazao da je dolazio u sjedište prvotuženika kako je to bilo određeno čl. 3 Ugovora kada bi ga g. Adelchi Ortis zvao kako bi obavljao određene poslove što da znači da nije bio svaki dan prisutan u sjedištu prvotuženika. Tužitelj je iskazao da u mu brzojavi na listu 104 i 105 spisa poslani u vrijeme kada je već bilo dospjelo plaćanje po fakturi za 12. mj. 2009. god. i da nije točno da je on sa g. Ortisom dogovorio prekid suradnje kako je to navedeno u brzojavi. Tužitelj je iskazao da je Sporazum od 30.11.2012. god. na listu 55 spisa napisan po izričitom nalogu g. Ortisa i da je on taj Sporazum potpisao s tim što je Sporazum potpisao jer je tako želio g. Ortis koji da je znao da ga potpisuje zato jer je on tako htio. Tužitelj je ukazao na odredbu čl. 3 tog Sporazuma kojim da je bilo utvrđeno da će se nakon potpisivanja Sporazuma ponovno uspostaviti odnos iz Ugovora od 1.04.2009. god. i to s danom 1.12.2012. god. Tužitelj je ustvrdio da je nakon toga prvotuženiku ispostavio račun za 12. mj. 2012. god., ali da mu taj račun kao ni drugi koji su predmet spora nije bio plaćen iako je on ispunjavao sve obveze iz tog Ugovora. Tužitelj je iskazao da u to vrijeme g. Ortis nije bio zastupnik po zakonu prvotuženika niti je bio ovlašten potpisivati takav Sporazum, a prvotuženik da je u to vrijeme bio insolventan. Tužitelj je na poseban upit izjavio da je u 03. mj. 2013. god. od drugotuženika dobio 50.000,00 kn, ali ne na temelju Sporazuma

od 30.11.2011. god. već na ime naknade za 02. i 03. mj. 2013. god. i naknade za korištenje auta i to temeljem Ugovora o podjeli. Tužitelj je na daljnji upit izjavio da nije prigovorio na navod tuženika da se plaćanje iznosa od 50.000,00 kn odnosi na plaćanje po Sporazumu od 30.11.2012. god. te da nije pobijao taj Sporazum zbog mana volje. Tužitelj je iskazao da u mjesecima kada nije bio pozivan od strane g. Ortisa da dođe u sjedište prvotuženika i nije imao nikakve poslove zastupanja je račune ispostavljaio na temelju Ugovora od 1.04.2009. god., a da Sporazum od 30.11.2012. god. nije pobijao jer da on za njega nije bio valjan.

Umješač na strani prvotuženika Adelchi Ortis, saslušan na istom ročištu, iskazao je da je Ugovor koji je predmet spora sklopljen 1.04.2009. god., a prema odredbi čl. 3 tog Ugovora da je tužitelj svaki dan trebao dolaziti na posao u sjedište prvotuženika s početkom radnog vremena u 8:00 sati i da je tamo trebao biti do 18:00 ili 18:30 sati. Umješač je iskazao da prvotuženik tužitelju nije platio račune za mjesece za koje nije odradio ugovorene poslove odnosno nije dolazio u sjedište prvotuženika kako je to bilo definirano Ugovorom. Umješač je iskazao da se tužitelj već u 2009. god. nije 6 mjeseci pojavio na radnom mjestu pa da je iz tog razloga prvotuženik krajem te godine tužitelju poslao brzojave i raskinuo Ugovor od 1.04.2009. god. Umješač je iskazao da je prije nego što su ti brzojavi poslani s tužiteljem razgovarao i rekao mu da više ne želi s njim surađivati, ali da je tužitelj stalno navaljivao i molio da bi ponovno radio za prvotuženika pa da je on u jednom trenutku popustio i rekao mu da može ponovno raditi s nekom vrstom probe. Umješač je iskazao da je prvotuženik nakon što je poslao te brzojave tužitelju zaposlio pravnike Elviru Jović, Ines Ban i Zorana Bunetu. Umješač je iskazao da je u 2010. god. tužitelj za prvotuženika radio 6 mjeseci što da mu je plaćeno dok da 6 mjeseci nije radio i to da mu nije plaćeno, u 2011. god. da je radio u 04., 05. i 06. mj. što sa mu je plaćeno, dok da u ostalim mjesecima nije radio, a u 2012. god. da uopće nije radio. Umješač je iskazao da je dana 30.11.2012. god. s tužiteljem sklopljen Sporazum koji je priložen u spis i to iz razloga što je tužitelj dolazio u sjedište prvotuženika i prijetio tužbom. Umješač je iskazao da je u vrijeme sklapanja tog Sporazuma imao ovlasti kao osnivač prvotuženika, a plaćanje po Sporazumu da je izvršio drugotuženik doznakom na račun tužitelja prema podacima koje je dao sam tužitelj. Umješač je na poseban upit izjavio da se to plaćanje apsolutno ne može odnositi ni na kakva druga potraživanja tužitelja izvan onoga što je utvrđeno Sporazumom od 30.11.2012. god. Umješač je na daljnji upit izjavio da je Sporazum od 30.11.2012. god. sklopljen jer da su htjeli razriješiti odnos s tužiteljem koji da je dolazio i govorio da će podnijeti tužbe ili da su one već podnesene, a tim Sporazumom da su stavljene van snage sve tužbe tužitelja koje su se odnosile na sve tuženike. Umješač je iskazao i da mu je poznat sadržaj Sporazuma od 30.11.2012. god. koji je na hrvatskom jeziku jer da mu ga je prethodno preveo na talijanski jezik Elvio Renieri.

Iz citiranih iskaza ovaj sud nalazi utvrđenim da je sadržaj Ugovora o pružanju pravne pomoći predložio tužitelj s tim što je prvotuženik unio neke izmjene koje je tužitelj prihvatio.

Nadalje, iz iskaza slijedi da tužitelj i prvotuženik različito tumače odredbe čl. 3 st. 1 i čl. 5 Ugovora tako da tužitelj smatra da je bio dužan dolaziti u sjedište prvotuženika samo po pozivu prvotuženika radi "ispunjenja izričitih naloga" dok prvotuženik smatra da je tužitelj trebao dolaziti u sjedište prvotuženika svakodnevno i tamo boraviti od 8:00 do 18:00 ili 18:30 sati.

Odredbom čl. 319 st. 1 ZOO (NN 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15) propisano je da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase.

U slučaju kada je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju ili kada je ugovor na drugi način pripremila ili predložila jedna ugovorna strana nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane (čl. 320 st. 1 ZOO).

Kako je, u konkretnom slučaju, Ugovor predložio tužitelj nejasne odredbe valja tumačiti u korist prvotuženika.

Stoga ovaj sud zaključuje da je tužitelj u svakom slučaju trebao svakodnevno dolaziti u sjedište prvotuženika i po potrebi pružati prvotuženiku pravnu pomoć.

Tužitelj nije dokazao da je to činio u razdoblju na koje se odnose računi koji su predmet spora (čl. 219 ZPP-a).

Iz citiranih iskaza sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi da li je prvotuženik krajem 2009. god. raskinuo Ugovor o pružanju pravne pomoći od 1.04.2009. god. iako bi se to moglo zaključiti iz odredbe č. 3 Sporazuma od 30.11.2012. god.

Međutim, u tom slučaju nije jasno temeljem čega su tuženici (jer su uplate tužitelju osim prvotuženika vršili i drugo i trećetuženik) vršili plaćanja i to upravo u iznosu od 18.750,00 kn mjesečno.

Što se tiče Sporazuma od 30.11.2012. god. (list 55 spisa) tužitelj je u svom iskazu naveo da je on taj Sporazum potpisao po izričitom nalogu Adelchi Ortisa kojem da je to bilo poznato i da ga nije kasnije pobijao jer da on za njega nije bio valjan, između ostalog, i zato što Adelchi Ortis u to vrijeme nije bio zastupnik po zakonu prvotuženika.

Iz citiranog iskaza tužitelja može se zaključiti da smatra kako je Sporazum od 30.11.2012. god. pobojan u smislu odredbe čl. 330 ZOO.

Tužitelj, međutim, u ovom postupku niti u nekom drugom postupku nije zahtijevao poništaj tog Sporazuma u roku koji je propisan odredbom čl. 335 st. 1 ZOO.

Što se tiče prigovora tužitelja da je Sporazum za prvotuženika potpisao Adelchi Ortis koji tada (nesporno) nije bio zastupnik po zakonu prvotuženika, isti nije od značaja za ocjenu valjanosti Sporazuma.

Ovo zbog toga što je prvotuženik odnosno drugotuženik po zahtjevu prvotuženika izvršio tužitelju plaćanje iznosa od 50.000,00 kn iz čega slijedi da je prvotuženik Sporazum smatrao valjanim iako ga nije potpisala osoba ovlaštena za zastupanje prvotuženika.

Tužitelj je još iskazao da je iznos od 50.000,00 kn koji je dobio od drugotuženika dobio na ime naknade za 02. i 03. mj. 2013. god. i naknade za korištenje vozila i to temeljem Ugovora o podjeli, a ne na temelju na Sporazumu od 30.11.2012. god.

Ovo nije točno jer je iz bankovnog izvoda na listu 56 spisa vidljivo da je drugotuženik kod plaćanja navedenog iznosa (11.03.2013. god.) naznačio da se radi o "plaćanju po Sporazumu od 30.11.2012. god."

Konačno, ovaj je sud iz prije navedenog zaključio da su tužitelj i prvotuženik sklapanjem Sporazuma od 30.11.2012. god. svoje međusobne odnose odnosno međusobna prava i obveze razriješili na način da su isplatom iznosa od 50.000,00 kn namirena sva potraživanja tužitelja prema prvotuženiku po bilo kojoj osnovi do dana potpisivanja tog Sporazuma.

To je tako i utvrđeno u odredbi čl. 2 Sporazuma.

U odnosu na potraživanje tužitelja po računima ispostavljenim za 12. mj. 2012. god. i 01. mj. 2013. god. ističe se ponovo da tužitelj nije dokazao da je u to vrijeme svakodnevno dolazio u sjedište prvotuženika i tamo obavljao poslove pravne pomoći za prvotuženika što je već ranije obrazloženo.

S obzirom da je činjenično stanje, po mišljenju ovog suda, dovoljno raspravljeno temeljem izvedenih dokaza sud je rješenjem sa ročišta od 7.10.2015. god. odbio prijedloge prvo i drugotuženika za izvođenje dokaza saslušanjem kao svjedoka Elvire Jović Ban, Ines Ban, Morane Matošić, Severina Pergera i Zorana Bunete te stečajnog upravitelja prvotuženika Loris Raka kao suvišan.

Slijedom svega navedenog, tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim je tražio da sud utvrdi da postoji tražbina tužitelja u iznosu od 479.270,96 kn drugog višeg isplatnog reda ukazuje se neosnovanim pa ga je valjalo odbiti i odlučiti kao u točki I izreke presude. Posljedično tome, neosnovan je i tužbeni zahtjev tužitelja prema kojem su drugo i trećetuženik dužni dopustiti da taj iznos zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tužitelj namiri iz imovine drugo i trećetuženika pa je i njega valjalo odbiti kao u točki I izreke presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 1 i 155 ZPP-a.

Prvotuženiku su priznati troškovi na ime nagrade i naknade punomoćniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u iznosu od 4.218,75 kn i to za sastav odgovora na tužbu 750,00 kn, za zastupanje na ročištu dana 16.01.2014. god., 23.04.2014. god., 16.10.2014. god., 19.02.2015. god. i 20.11.2015. god. po 375,00 kn, dana 7.10.2015. god. 750,00 kn i za PDV 843,75 kn.

Umješaću su priznati troškovi na ime nagrade i naknade punomoćniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u iznosu od 2.109,37 kn i to za sastav podneska od 23.04.2014. god. 187,50 kn, za zastupanje na ročištu dana 23.04.2014. god. i 16.10.2014. god. po 375,00, a dana 7.10.2015. god. 750,00 kn i za PDV 421,87 kn.

Rijeka, 20. studenog 2015. godine

Sudac
Nada Maraš

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA

Protiv ovog rješenja-presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave izvršene sukladno odredbi čl. 335 st. 8-11 ZPP-a. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.